

Diēs Valentīnī

fābula scrīpta ā Mārte, discipulā optimā omnium temporum

Persōnae: Grumiō, Valentīna

Ecce Grumiō, tabernārius Iūlii, quī facit vēnditque bōnum pānem. Grumiō Tusculī habitat, cum amīcā suā, nōn prope familiam Iūlii ut aliī servī Iūlii. Grumiō in viā Tusculī tabernam habet, et quia multī virī et multae fēminae amant pānem Grumiōnis et igitur emunt, is facit multam pecūniam. Sed Iūlius, dominus Grumiōnis, nōn scit illud.

Kalendibus mensibus, Iūlius Tusculum it et ab omnī tabernāriō centum sēstertiōs accipit, sed Grumiō numquam potest dare tōtam pecūniam Iūliō, quia (in mente Iūliō), nēmō pāne Grumionis placētur. Cotīdiē, dum vesper est, omnēs tabernārii operiunt tabernās et numerant nummōs et ut aliī tabernārii, Grumiō item numerat nummōs. Sed Grumiō quoque sūmit paucōs sēstertiōs et occultat illōs sub lectō in cubiculō suō. In mēse Augustō, tantum decem extrā nummīs occultātī erant, sed in Februāriō, post sex mēnsēs, Grumiō ducentōs nummōs occultātōs habet.

Ducentī sunt magnus numerus, magnus numerus quī est pretium ānuli quem Valentīna, amīca Grumionis vult. In mēse Iūliō, Valentīna vidit pulchrum ānulum in tabernāriō Rōmae, et amāvit illum. Cum vēnerat, Valentīna dixerat Grumiōnī dē hōc ānulō, et Grumiō dixerat sē emptūrum esse hunc ānulum.

In Februāriō in diē quārtusdecimō, Grumiō habet ducentōs nummōs et potest emere ānulum fōrmōsum quem Valentīna vult. Grumiō ambulat domum suam post emit ānulum Valentīnae. Sed cum Grumiō venit in domō, amīca sua abest.

Grumiō: “Valentīna! Valentīna!”

Ubi est Valentīna? Cūr nōn respondet?

Grumiō ad ōstium vertit et videt Valentīnam, amīca sua, intrāre domum, cum rosīs. Valentīna Grumiōnī rosās dat, et quoque duo ōscula. Grumiō Valentīnae ānulum pulchrum dat, et omnēs laetī.